

ledes man har brugt den Myndighed, som ikke er meget elsket af de Kirkebestyrrelser, med Hensyn til hvilke den vil finde sin Anvendelse. Dette har været det egentlige Niemed med denne Bestemmelse. Under det konstitutionelle Regimente, hvor en Samvirken maa finde Sted enten med de kommunale Autoriteter eller med Rigsdagen eller den lovgivende Myndighed, vænner man sig jo dertil, og derfor synes det mig, at det er rigtigt ved et Punkt som dette her, hvor det faaer Udseende af, at der har fundet en meget vilkaarlig og despotisk Fremgangsmaade Sted, og en saadan vil det faae, at der paahviler Ministeriet Forpligtelse til at aflægge dette offentlige Regnskab. Det glæder mig saaledes, ikke at have Noget at erindre imod de Forslag, der ere stillede til § 2, med Undtagelse af dem under Nr. 6 og 7, hvis Betydning jeg maaskee ikke ret har opfattet. Disse to Forslag høre vel sammen, men det forekommer mig noget uklart, hvad der egentlig har været tænkt derved.

Madvig: Det er en meget rigtig Bemærkning af den ærede Minister, at man ikke maa indskrænke Deeltagelsen i Lovfortolkningen til dem, der have underkastet sig juridisk Examen. Dette finder fuldkommen sin Anvendelse paa denne Forsamling, hvor vi jo Alle ere kaldede til at deeltage i at udarbejde Lovene og forsaavidt ogsaa i at fortolke Lovene. Forsaavidt have vi Alle paataget os at være Jurister; men der er een Opgave, som ikke paaligger os, og som jeg troer, at vi maae bede os fritagne for, og det er at sidde her som Dommere, især i Sager, hvis Utkom vi slet ikke kjende. Hvad der er foregaaet under Forhandlingerne imellem den ærede Minister og Stiftsøvrighederne eller andre Autoriteter, er os ubekommen, ligesom det ogsaa i det Mindste for de fleste af os er ubekendt, og vi maae altsaa ønske, at det fra ingen Side, hverken fra noget Medlems her i Salen eller fra den ærede Ministers, trækkes altsfor Meget ind i vore Forhandlingerne. Naar jeg beklager, at den ærede Ordfører har anseet det for nødvendigt at komme tilbage til et varmt og noget bevæget Foredrag ved Sagens første Behandling, som

jeg troer det er ubilligt nu, 5 Uger efter, at underkaste en saadan Analyse, maa jeg rigtig nok ogsaa finde det lidt ubilligt af den ærede Minister at drage os ind i, hvad der er foregaaet imellem ham og Stiftsøvrighederne, ved at omtale den Modstand, han der har fundet, den Maade, hvorpaa den er opstaaet, Yttringer, der ere skrevne osv. Vi have blot at gjøre med det forelagte Lovudkast og de dertil hørende Endringsforslag, og vi vilde ved at gaae udenfor dette komme fra det ene Spørgsmaal ind paa det andet, hvilket kunde føre os meget vidt. Der er saaledes under Henvisning til en Grundlovsparagraf blevet talt en Deel om overordnede og underordnede Embedsmænds Pligt til at adlyde. Jeg skal blot, for at der ikke skal siges at foreligge Noget til Præjudice, bemærke, at dette Spørgsmaal trænger til en ganske anden nøie Behandling, end det enten har faaet eller har kunnet faae ved denne Sags Behandling. Det første Spørgsmaal, der i saa Henseende maatte opstaae, er dette: Hvad er en Øvrighedsbehandling? Kan en Ordre fra en Minister til En, der forestaaer, ikke en offentlig Kasse, men en Stiftelse, om at disponere over denne Stiftelses Midler, betragtes som en Øvrighedsbehandling, der umiddelbart skal efterkommes? Dernæst vil der, naar der bliver Spørgsmaal om de underordnede Embedsmænds Stilling i Forhold til de Overordnede, opstaae det nye Spørgsmaal: Ere de Mand, der ere satte til Forsvar og Bestyrere for en enkelt Stiftelse, f. Ex. Inspektionen for Roskilde Domkirke, i denne Egenskab Embedsmænd, der sortere under Ministeriet paa den Maade, at de uden videre skulle udføre Ministeriets Ordre, eller ere de væsentligt Bærger for Stiftelserne, saa at de vel skulle udføre dette Bærgemaal efter Loven og de i Henshold til denne af Ministeriet givne Bestemmelser, men dog ogsaa have at iagttage Stiftelsens Interesse, selv overfor Ministeriet og maaskee imod dette, og derfor ikke altid kunne handle umiddelbart efter Ordre, men maae gjøre det under Reservation og saa gaae til Domstolene? Den ærede Minister indbrømmede, at der kunde være Spørgsmaal, som kunde komme for Domstolene. Det vil altsaa